

תקון חמשה עשר

המלחמה בנחש במסירות נפש!

ולכל היד החזקה בזמנא דיייתי מלפא משיחא, דאתמר בההוא זמנא חזקו ידים רפות (ישעיה לה, ג) דידין צריכין לסלקא לעלא, דאתמר בהו: שאו ידיכם קדש וברכו את יהוה (תהלים קלד, ב). שחרי הגוף הוא בחבור אחד עם הראש, אבל ידים אינם עומדים [מתפרים] יחד עם שני המוחות האלה [חכמה ובינה שפראש]. לפיכך, הם צריכים לעלות למעלה להתחבר בהם. והכל הוא סוד עליון. בינה [אימא] – היא חיי המלך [זעיר אנפין]. גוף המלך – מתחיל בחסדי לפיכך, חסד וגבורה [שני תידיים] עולים אל אלו המוחות [חכמה ובינה] להתקשר כלם באחד. אז הברכות נמשכות לכל צד. כמו שנאמר: וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם (ויקרא ט, כב), שחרי משם יורדים להוריד [ברכות] לבנים. ואם תאמר שיוורדים [תידיים] לגביהם [לעצמם]? לא כן, שחרי [הם] אינם יורדים אלא להאיר ולברך.

והיה באשר ירים משה ידו וגבר ישראל (שמות יז, יא), שחרי בזמן שעולים [תידיים] למעלה, מתחברים בחבור אחד, כדגמת חכמה ובינה [אפא

ולכל היד החזקה בזמנא דיייתי מלפא משיחא, דאתמר בההוא זמנא חזקו ידים רפות (ישעיה לה, ג) דידין צריכין לסלקא לעלא, דאתמר בהו: שאו ידיכם קדש וברכו את ה' (תהלים קלד, ב). דהא גופא בחבורא חד עם רישא. אבל ידין לא קנימין הכי בהדי אנון תרין מחי. בגין כך אנון צריכין לסלקא לעלא לאתחברא בהו. וכלא רזא עלאה. דבינה איהי חיי המלך. גופא דמלפא בחסד שרי. ובגין כך חסד וגבורה סלקין לגבי אנון מחין, לאתקשרא פלא פחד. כדין ברקאן נגדין לכל סטר. כדאמרינן: וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם (ויקרא ט, כב), דהא מתמן נחתין לארקא לבנין. ואי תימא דנחיתו איהו לגביהו. לאו הכי, דהא לא נחתין אלא לאנהרא ולברכא.

והיה באשר ירים משה ידו וגבר ישראל (שמות יז, יא) דהא בזמנא דסלקין הכי לעלא, מתחברין בחבורא חדא, כגון חכמה ובינה דלא

ואימא] שלא נפרדים לעולמים.² ואז חוזרים [להיות] יד אחת.³ ונאמר בהם: והיו לאחדים בידך (יחזקאל לו, ז). [כמו בן באהרן]: וישא אהרן את ידו (ויקרא, שם) כתיב.

מתפרשאן לעלמין. וכדין אתהדרו ידא חדא. ואתמר בהו והיו לאחדים בידך (יחזקאל לו, ז). וישא אהרן את ידו כתיב.

ידיים אלו קימות להרים את השכינה למעלה, שנאמר בהם: שמאלו (גו') [תחת לראשי וימינו תחבקני] (שיר ב, ו), שהרי אז מתחברת [השכינה] בגוף [בבעלה - ו"א]. ואם לא [מתחברת, אז כתוב]: השליך משמים ארץ [כלומר השכינה]⁴ וגו' (איכה ב, א).

וידין אלין קימין לאקמא לה לשכינתא לעלא, דאתמר בהו: שמאלו וכו' (שיר ב, ו). דהא פדין אתחברת בגופא. ואי לא, השליך משמים ארץ וכו' (איכה ב, א).

ובזמן שפטרין אחרנין שולטים מתחזקים בצפונים [של הידים], ואז הידים אינן יכולות להתרומם. ונאמר בהם: וכאשר יניח ידו וגבר עמלק (שמות שם, שם), רפות ודאי: בעמדם תרפינה כנפיהם (יחזקאל א, כד). אכל כאשר הם מתחזקים, נאמר בהם: חזקו ידיים רפות (ישעיה לח, ג), על ידי שני המשיחים, שנאמר בהם: והיו לאחדים בידך (יחזקאל לו, ז). אז יחזרו [להיות] אחד. יד חזקה, ולא רפה.

ובזמנא דסטרין אחרנין שלטין מתתקפן באנון טופרין, וכדין ידין לא יכלין לאתרמא. ואתמר בהו: וכאשר יניח ידו וגבר עמלק (שמות יז, יא) רפות ודאי, בעמדם תרפינה כנפיהם (יחזקאל א, כד). אכל כד אנון מתתקפן אתמר בהו: חזקו ידיים רפות (ישעיה לח, ג) על ידא דתרין משיחין, דאתמר בהו והיו לאחדים בידך. פדין אתהדרו חד, יד חזקה ולא רפיא.

2. עי' אדרא זוטא ח"ב, רצ, ע"ב.

3. וגם הפסוק אומר: " והיה כאשר ירים משה ידו - ידו דוקא, יד אחת. ועי' קנאת ה', עמ' קח: "ומשה מיד נתחזק... הכוללת בה יד הימין".

4. זהר משפטים קטז, ע"א: "דמאן יהיב ארץ בשמים דקאמר: השליך משמים ארץ, אלא ודאי דא שכינתא"; ת"ז, הקדמה, א, ע"ב; ת"ז תי' י"ד, ל, ע"א; תי' כב, סה, ע"א.

5. עי' זהר תרומה ח"ב קעב, ע"ב: "מההוא חלון נפקי שית מאה אלף רבוא רוחין דשלטין על אינון טופרין דבני נשא כד אזדקוין"; שם ויקהל רח, ע"ב.

ולכל המורא הגדול דא יומא דדינא רבא, בזמנא דכתיב: על פן לא נירא בהמיר ארץ (תהלים מז, ג). בעדנא דבעא קודשא ברין הוא לחדתא עלמא, דהא בדין דינא תקיפא יתער על כל ברין דאתבריו. וכלהו צדיקא יתדרון בדינא לאתברא ולא תלבנא עד דיתדכון לגמרי, לקבל בנניא חדתא דזמין קודשא ברין הוא למבני לה לעלמא. ושאר ברין דעלמא בההוא תקפא יתחרבון, עד דיהדר לון קודשא ברין הוא בתקונא דבנניא אחרא. מתמן ולהלאה מלה גניזא למארה. אבל מההוא דינא ודאי דחלין כלא, בגין כך ולכל המורא הגדול. ולכלא אומין משה בתקוניו עלאין. זבאה חולקה.

ולכל המורא הגדול דא יומא דדינא רבא, בזמנא דכתיב: על פן לא נירא בהמיר ארץ (תהלים מז, ג). בעדנא דבעא קודשא ברין הוא לחדתא עלמא, דהא בדין דינא תקיפא יתער על כל ברין דאתבריו. וכלהו צדיקא יתדרון בדינא לאתברא ולא תלבנא עד דיתדכון לגמרי, לקבל בנניא חדתא דזמין קודשא ברין הוא למבני לה לעלמא. ושאר ברין דעלמא בההוא תקפא יתחרבון, עד דיהדר לון קודשא ברין הוא בתקונא דבנניא אחרא. מתמן ולהלאה מלה גניזא למארה. אבל מההוא דינא ודאי דחלין כלא, בגין כך ולכל המורא הגדול. ולכלא אומין משה בתקוניו עלאין. זבאה חולקה.

6. יום הדין הגדול, הוא היום שאחרי תחיית המתים בסוף אלף השישי, בו הקב"ה יפרוש כשמלה כל מעשה הנבראים מאדם הראשון עד סוף הסיבוב, ויברר לעיני כולם יושר המשפט. עיין מ' העיקרים, פ' הגאולה; דעת תבונות עמ' קצו-קצז: קל"ח פתח צט עמ' רנח; רכב ישראל עמ' קנ-קנא.
7. על חידוש העולם שמתחיל ממש רק באלף השמיני, עי' כללים ראשונים עמ' רנד: "וכן באלף השביעי שעדיין לא נתחדש העולם... אח"כ [באלף השמיני] העולם מתחדש ממש"; רכב ישראל 157-162.
8. נלענ"ד שכוונת רבינו, שהבריות שיחרבו מכוח הדין יהיה להם איזה קיום אחרי חידוש עולם, עיין אדיר במרום עמ' קצח: "אך סוף הכל הוא יום הדין הגדול, שאז תעבור הס"א לגמרי מכל הבריאה. ואז באותו הדין נעשה הבירור האחרון, שאפילו הרשימו של הרע יסתלק, ולא ישאר בשום נברא מכל מה שנברא מששת ימי בראשית עד היום ההוא, רק טוב, וכל הרע מהם עליו יאמר: לחרפות לדראון עולם (דניאל יב, ב)... ואומר לך איך נעשית ההעברה הזאת [של הרע]. דע כי הנה לכל נמצא יש הצורה שלו, וצריך שיהיה בו כוח המעמיד הצורה ההיא. וכשיעבור אותו הכח, מיד הצורה ניתרת, ושב הדבר לחומר שלו. ואפרש לך ענין ההפסד בכל הנמצאים. דע כי ראשית הנבראים התחתונים הוא העפר, בסוד: הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר (קהלת ג, כ)... והנה בזמן ההוא הקב"ה יחבר יחד הרע הנדחה בדין הגדול, והס"מ הרע של הס"א, ושניהם ביחד ייסר אותם בתוקף הגבורה אשר יגיע להם להעביר צורתם. ואז נאמר: והיו דראון לכל בשר. והיה יכול לעשות זה כרגע א', אך ירצה לעשותו בזמן קצוב אצלו ית"ש. ובאותו הזמן נותן בהם כח לקבל פורענותם, והוא ענין כי תולעתם לא תמות. וכאשר תשלים הגבורה להעביר הצורה, אז הנוגה [שהוא הרע המתוקן] שכבר הוא כאור, תבלעם, ותשאר לבדה, שהיא טוב מתדבקת בקדושה". נמצאנו למדים שכוחות הטומאה יפשוטו צורה וילבשו צורה חדשה בנוגה.

וְהָיָה מִמָּטְרוֹ"ן הַשָּׁר הַגָּדוֹל בָּא, פֶּתַח וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, הִנֵּה [עֲתָה] הַזֶּמֶן לְהִלָּחֵם עִם אוֹתוֹ נָחֵשׁ, שֶׁהִתְעוֹרֵר לְהִתְחַזֵּק מִחֲדָשׁ, אַחֲרֵי שֶׁהִכָּה אוֹתוֹ אֲדוֹנִי. [בְּלוֹמַר, אַחֲרֵי שֶׁגִּילָה הַסּוּר שֶׁל הַיּוֹם הַדִּין הַגָּדוֹל].⁹

בְּחִייד אֱלִיהוֹ הַנִּבְיָא הַנֶּאֱמָן, אֵל הַתַּעֲכָב מְלֻנְחָתָא בָּאן, אֲתָה וְכָל הַצְדִּיקִים הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁמֹלְחָמָה חֲזָקָה מִזְמַנָּת עִם אוֹתוֹ הַנֶּחָשׁ.¹⁰

וְהָיָה אֱלִיהוֹ יֵרֵד וְכָל הַצְדִּיקִים יֵחָדּוּ, אֲתוּ, פֶּתַח וְאָמַר, וְכָאִים הֵם יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר בָּהֶם: בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם (דְּבָרִים י"א). שֶׁהָרִי כֶּבֶן זֶה שְׁמוֹסֵר נִפְשׁוֹ עַל אָבִיו וְעַל אִמּוֹ, כִּד יִשְׂרָאֵל מוֹסְרִים נִפְשָׁם עַל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַשְׂכִּינָה. וְכִמּוֹ שְׂאֵבָא וְאִמָּא מוֹסְרִים נִפְשָׁם עַל בְּנֵיהֶם, כִּד כְּבִיכּוֹל הַשְׂכִּינָה מוֹסְרָת נִפְשָׁה עֲלֵיהֶם, שְׂכֻמָּה גְּשִׁיכּוֹת שֶׁל אוֹתוֹ נָחֵשׁ סוֹבֵלֶת בְּגִלְלָם, וְלִזְקָחַת הַדְּבָר עַל עֲצָמָה, לְהַצִּיל אוֹתָם וְלִגְאֹל אוֹתָם. שְׂאֵם לֹא כֶּן, לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל יְכוּלִים לַעֲמֹד אֶפְלוּ רָגַע אֶחָד. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא וְאָמַר: זָכְרוּ מִרְחֹק אֵת יְהוָה (יִרְמְיָה נ"ג) זֶה הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂאָף עַל פִּי שְׁהוּא עוֹמֵד לְמַעְלָה, רְחוֹק מֵהֶם, לֹא עוֹזֵב אוֹתָם לְעוֹלָמִים. וִירוּשָׁלַם תַּעֲלָה עַל

וְהָא מִמָּטְרוֹ"ן שָׁרָא רַבָּא אֲתִי פֶתַח וְאָמַר, ר' ר' הָא עֲדָנָא אִיהוּ לְאַגְחָא קֶרְבָּא בְּהַדִּי חוּיָא דְאַתְעַר מִחֲדָתָא לְאַתְתַּקְפָּא, בְּתַר דְּמַחֲי לֵה מְאָרָה.

אֱלִיהוֹ נְבִיָּאָה מְהִימָנָא בְּחִייד לֹא תַתַּעֲכָב מְלֻנְחָתָא הָכָא, אֲנָתְ וְכָלֵהוּ צְדִיקָיָא עֲלֵאִין, דְּהָא קֶרְבָּא תַקִּיפָא אֲזִדְמָן בְּהַדִּי חוּיָא.

וְהָא אֱלִיהוֹ נְחִית וְכָלֵהוּ צְדִיקָיָא בְּהַדִּי פֶתַח וְאָמַר, וְכָאִין אֲנִין יִשְׂרָאֵל דְאַתְמַר בָּהוּ: בָּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם (דְּבָרִים י"ד, א). דְּהָא כֶּבֶן דָּא דְמָסֵר נִפְשָׁה עַל אָבִוּהִי וְעַל אִמָּהּ, הָכִי יִשְׂרָאֵל מְסָרִין נִפְשִׁיהוּ עַל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינָתָה. וְכֻמָּה דְאַבָּא וְאִמָּא מְסָרִין נִפְשָׁא עַל בְּנֵיהוּ, הָכִי כְּבִיכּוֹל שְׂכִינָתָא מְסָרָת נִפְשָׁה עֲלֵיהוּ. דְכֻמָּה גְּשִׁיכִין דְּהָאִי חוּיָא סְבֵלֶת בְּגִינֵיהוּ, וְנִטְלֶת מְלָה עַל גְּרָמָה לְשׁוֹבָא לְהוּ וְלִמְפָּרַק לְהוּ. דְּאִי לֹא הָכִי לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל יְכָלִין לְמִיקָם אֶפְלוּ רָגַעַת חֲדָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִי וְאָמַר: זָכְרוּ מִרְחֹק אֵת ה' (יִרְמְיָה נ"ג), דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּאָף עַל גַּב דְּאִיהוּ קָאִים לְעֵלָא רְחוֹק מִנֵּיהוּ, לֹא שְׂבִיק לֹן

9. עי' מענין זה בזהר בראשית ח"א, כד, ע"א; אדרא רבא דף קכז, ע"ב; אדיר במרום ח"א עמ' מו-נו.

10. עיי"ש.

לְבַבְכֶם (שם, שם) – זו הַשְׁכִּינָה,
שְׁעוֹמֶדֶת יְחַד אִתָּם [עם יִשְׂרָאֵל] תָּמִיד,
לְסָבּוֹל צֶעַר בְּגִלְלָם.

לְעִלְמִין. וִירוּשָׁלַיִם תַּעֲלֶה עַל לְבַבְכֶם,
דָּא שְׁכִינְתָא דְקִימַת בְּהִדְיָהּ תְּדִיר
לְמַסְבָּל צֶעַר בְּגִינְיָהּ.

ועוד, היא נכנסת בגללם בהרבה
תהומות של חשך, להציל אותם. ונאמר
בה: וכפר אדמתו עמו (דברים לד, מג),
שהיא [השכינה] מכפרת עליהם ודאי.
ונאמר בה: תבוא אמו ותקנח צואת
בנה.¹¹ וזו [כלומר השכינה] פרה אדמה
(במדבר יט, ב), מבחינת דין בזמן הגלות.¹²
ועוד, אדמה כמו שנאמר: היא העולה
על מוקדה וגו' (ויקרא ו, ב), שפך היא
עולה בשלחבות של אהבה אל בעלה.
והיא תמימה – מצד של עמוד
האמצעי תפארת. אשר אין בה מום –
אף על פי שהיא בגלות. אשר לא עלה
עליה על – [מלשון עולה] כמו:
ועולתה תקפוץ פיה (תפילת ראש השנה),
וזה נחש פתלתול [ערמומי], שלא יכול
למלא את בית המקדש, חס ושלום.

ועוד, איהי עאלת בגיניהו בכמה
תהומין דחשוכא לשזבא לון. ואתמר
בה: וכפר אדמתו עמו (דברים לד, מג)
דאיהי מכפרת עליהו ודאי. ואתמר בה:
תבא אמו ותקנח צואת בנה (במ"ר יט,
ח) ודא (במדבר יט, ב) פרה אדמה,
בגלותא מסטרא דדינא. ועוד, אדמה
פדאמרינן: היא העולה על מוקדה וכו'
(ויקרא ו, ב) דהכי משתלהבא בשלהובין
דרחימו לגבי בעלה. ואיהי תמימה
מסטרא דעמודא דאמצעייתא. אשר אין
בה מום, אע"ג דאיהי בגלותא. אשר לא
עלה עליה על, כגון [אצ"ל: בגין]
ועולתה תקפוץ פיה. ודא נחש עקימא
דלא יכיל לסאבא מקדשא חס ושלום.

ובגלל שהיא [הפרה אדמה] באה מצד
הדין, מצותה בסגן,¹³ כדי לתקן אותה
בימין. ואם תאמר, למה לא בפהן

ובגין דאיהי מסטרא דדינא מצותה
בסגן, לאתקנא לה בימינא. ואי תימא
אמאי לאו בכהן גדול? אלא בגין

11. עי' במדבר רבה פיט, אות ח; תנחומא חוקת ס' ח; פסיקתא דרב כהנא פ"ד; ילקוט שמעוני פ"ט.

12. פרה זו שכנה עי' זהר חדש יתרו, ואתה תחזה, זהר פנחס ח"ג, רמג, עב; עין באגרות על הקשר שבין הפרה לתורה, אגרות רמח"ל, אוצרות רמח"ל עמ' שמט: "וכיון שחרב הבית ואין פרה, הוצרכה התורה עצמה בעה"ר לימסר כך לשריפה בעבור ישראל".

13. זהר חוקת ח"ג, קפ, עב; משנה פרה פ"ד, מ"א.

גדול?¹⁴ אלא מבין שזמן גלות הוא, וכהן גדול לא נמצא. וזה סוד, מלך וכהן,¹⁵ שתי מדרגות, עטרת עליונות שנקלחו מִיִּשְׂרָאֵל, אחד לימין ואחד לשמאל.¹⁶ לפיכך, בפסגן ששאר [מהנהגה], נעשית [הפרה]. וכן המלך, נשאר נשיא וראש הגולה.¹⁷ [והפרה אדמה] נעשית מחוץ למחנה, שהרי [השכינה] נמצאת בחוץ בזמן הגלות. אז היא מטמאת טהורים, ומטהרת טמאים. [מטמאת טהורים] – שהרבה הם שנמסרו בגללה [פעבור השכינה] לסטרא אחרת,¹⁸ כמו כל אותם הרוגי מלכות. ומטהרת טמאים – שבאותה פעלה עצמה מעלה הניצוצות [הקדושים], מתוך פוחות הטמאה העומדים בחוץ.

וישראל מוסרים עצמם למיתה בשבילה, להצילה מאותו נחש. שמי שהורג אותו, נתנת לו בת המלך [שכינה] [לבית זוג].¹⁹ כמו משה הרועה

דזמנא דגלותא איהו, וכהן גדול לא אשתבח. ורזא דא מלך וכהן, תרין דרגין עטרין עלאין דאתגטילו מישראל, חד לימינא וחד לשמאל. בגין כך בפסגן דאשתאר, אתעבידת. ומלך מנה אשתאר נשיא וריש גלותא. ואיהי מחוץ למחנה, דהא לבר קיימת בגלותא. פדין איהי מטמאה טהורים ומטהרת טמאים, דכמה אנון דאתמסרו בגינה לסטרא אחרת, כגון פלהו קטולי מלכותא. ומטהרת טמאים, דבהאי מלה גופה סלקת להו מגו מסאבין לאנן ניצוצין דקיימין לבר.

וישראל מסרין גרמיהו למותא בגינה לשבא לה מההוא חוץ. דמאן דקטיל לה אתהיבת לה ברקא דמלפא. כגון משה רעיא מהימנא. ובזמנא דחמא לה

14. עי' במשנה שם, שזוהי מצות שאר הפרות חוץ מהראשונה; עי' רמב"ם, הלכות פרה א, יא.

15. עי' איכה ב, ו: "שכח ה' בציון מועד ושבת, וינאץ בזעם אפו מלך וכהן"; עי' גם סנהדרין יח, ע"ב; עיין ילקוט שמעוני בדברים פ"ח, ס"י תתקט"ו: "פרשה זו סמוכה לפרשת המלך, ללמד שאם אין מלך אין כהן ואם אין כהן אין מלך, וכן אתה מוצא בכל מקום הם סמוכים זה לזה שנאמר: וינאץ בזעם אפו מלך וכהן".

16. עי' לעיל תי' י.

17. עי' הוריות יא, ע"ב.

18. שסט"א הוא ענין העונש, ומסרו עצמם לקדוש ה' לתקן השכינה, עי' לעיל תי' א.

19. עי' תקוני זהר תי' כא, מג, ע"א.

הנאמן.²⁰ ובזמן [שמש] ראה אותו
[את הנחש] בסנה, פחד ממנו ונס
מפניו, עד שחזק אותו המלך, ואמר לו:
שלח ידך ואחז בזנבו (שמות ד, ד). וכך
בכל זמן שמתעורר הנחש, הצדיקים של
ישראל צריכים לעמוד כנגדו, בכמה מיני
מלחמות עד שיהרגו אותו.

או לקח [אלהיו] אבן קלע בידיו וזרק
אותו [על הנחש]. קם ואמר [לרמח"ל]
ולכל הצדיקים, בואו לעזרתי פאבנים
שלכם. מיד הוא [רמח"ל] לקח אבן
קלע בידיו, והכה את הנחש עד שהרג
אותו. מיד קול יצא ואמר, הנה הנחש
הטמא מת, במכה שהכו אותו וכו'
[אלהיו הנביא והרמח"ל].²¹

קם מטטרו"ן השר הגדול ואמר:
ולכל היד החזקה – בזמן שיבוא מלך
המשיח, אז כל האורות יאירו בכל
תקפם, [לעומת] מה שהיו חלשים בזמן
הגלות, [וכל זה] בזמן שיעבור נחש זה
לגמרי מהעולם, ויתקן הכל בתקון שלם.

קם [משה רבינו] הרועה הנאמן,
פתח ואמר: רבי רבי, אשרי חלקך,
שכתוב בך: סו"ר יהוה ליראיו ובריתו
להודיעם (תהלים כה, יד), אלו שבעים
פנים של התורה שנמסרו להתגלות על

בסנה דחיל מנה וערק מקמה, עד
דאתקייף לה מלפא, ואמר לה שלח ידך
ואחז בזנבו (שמות ד, ד). והכי בכל זמנא
דאתער חוץ אצטריך לאנון זפאין
דישראל למיקם לקבלה, בכמה זיגי
קרבא עד (דימחון) דימיתון לה.

כדין נטיל קירטא בידוי וזריק לה. קם
ואמר, אתקייפו לי פאבנין דלכון. מיד
נטיל איהו קירטא בידוי ומחא לה
לחוץ עד דקטיל לה. מיד קלא נפיק
ואמר הא חוץ מסאבא מית במחאה
דמחו לה וכו'.

קם מטטרו"ן שר רבא ואמר ולכל
היד החזקה בזמנא דייתי מלפא
משיחא, דכדין פלהו נהורין יהון
מתתקפון בתקפיהו, מה דהו חלשין
בגלותא, בזמנא דיתעבר חוץ דא
לגמרי מעלמא, ויתתקן פלא בתקוונא
שלים.

קם רעץ מהימנא פתח ואמר, ר' ר'
זפאה חולקך דכתיב בך: סוד ה' ליראיו
ובריתו להודיעם (תהלים כה, יד) אלין ע'
אנפין דאורייתא דאתמסרו לאתגלגאה

20. עי' זהר שמות ח"ב, ה ע"ב; על כלת משה (ע"פ הפסוק ויהי בכלת משה) עי' גנזי רמח"ל עמ' רסג-רסד.

21. על כלי זין, כגון הקירטא (הקלע), רומח, שרומזים לכל מיני יחודים שעושים המקובלים כדי להרוג הנחש, ועל סוד המלחמה הזאת, עיין אדיר במרום עמ' נא-נה.

יְדֵי שְׁנַיִם, לִירְאֵיו וְדָאֵי. אַחֲדָה, רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאֵי בּוֹצִינָא קְדִישָׁא. וְאַחֲדָה,
אַתָּה (וְכוּ') [חֲסִידָא קְדִישָׁא].²²

בְּתַרִּין, לִירְאֵיו וְדָאֵי. חַד רַשְׁבִּי בּוֹצִינָא
קְדִישָׁא וְחַד אַנְתָּה וְכוּ'.

שְׁבַשְׁעָה שְׁבַעִים תְּקוּנִים אֱלֹו תְּקוּנוֹ
בְּרַאשׁוֹנָה [עַל יְדֵי רַבִּי שְׁמֵעוֹן],
הַשְׁכִּינָה שְׁהִיא בֵּת שְׁבַע, נִתְקַנָּה בְּכָל
הַמַּדְרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת [דְּהִינֵנו, שְׁבַע
סְפִירוֹת שְׁמַעְלִיהָ]. מִשָּׁם וְלַחֲלָאָה
הַחֲכֵמָה [שְׁמַעַל סְפִירוֹת אֱלֹו]
הַתְּפִשְׁטָה בְּכָל הָעוֹלָם [בְּזִמָּן
הָאֲרִיז"ל], שְׁהַכֵּל תְּקוּן בְּסוֹד זֶה
בְּרַאשׁוֹ.

דְּבַשְׁעָתָא דְּשַׁבְעִין תְּקוּנִין אֱלִין
אַתְתְּקִנֵּנוּ בְּקַדְמִיתָא, שְׁכִינְתָּא דְּאִיחֵי
בֵּת שְׁבַע אַתְתְּקַנְתָּ בְּכָלֵהוּ דְּרַגְיִין
עַלְאִין. מִתְמָן וְלַחֲלָאָה חֲכֵמָתָא
אַתְתְּפִשְׁטָה בְּכָל עֲלָמָא, דְּכֵלָא אַתְתְּקִין
בְּרַזָּא דָא בְּדָקָא יָאוּת.

אוֹלָם הוּא [רַשְׁבִּי] הִיָּה [רַק]
הַתְּחִלַּת הַתְּקוּן, וְעַכְשֵׁיו אַתָּה מְשַׁלֵּם
אוֹתוֹ. וְאִזּוּ נֹאמְרִי: וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
(שָׁם, שָׁם), זֶה בְּרִית שְׁנַאֲמַר בֵּה: אִם
לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה (יְרִמְיָה לֵג, כה).
שְׁהִרִי מְקוֹם זֶה [בְּרִית - הַיְסוֹד]
הוּא מְקוֹם שְׁבוּ כְּלוּלִים כָּל הַסּוּדוֹת
שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת, עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים,
כָּל הַסְּדָרִים שְׁלֵהֶם וְכָל הַתְּקוּנִים
שְׁלֵהֶם. וְאִם לֹא הָיוּ נִתְקָנִים בְּאוֹתוֹ
מְקוֹם, לֹא הָיוּ יוֹצְאִים אַחֲרֵי כֵּן
מִמְּקוֹמָם. לְפִיכֵךְ, חֲקוֹת שְׁמַיִם וְאֶרֶץ
(וְגו') [לֹא שְׁמַתִּין]. וְזֶה בְּרִית, וּבְרִיתוֹ
לְהוֹדִיעֵם, שְׁהִרִי לָכֶם [רַשְׁבִּי]
וְרַמַּח"ל] גְּמָסָר הַתְּקוּן הַזֶּה, הַתְּקוּן
שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּאוֹר הַיְּהוּדָה

אֲבָל אִיחֵהוּ שְׁאֲרֵי מַלְאָה, וְהַשְׁתָּא אַנְתָּה
מְשַׁלֵּם לָהּ. וּבְדִין אַתְּמַר וּבְרִיתוֹ
לְהוֹדִיעֵם, דָּא בְּרִית דְּאַתְּמַר בֵּה: אִם
לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה (יְרִמְיָה לֵג, כה).
דְּהָא אַתְּרָא דָּא אִיחֵהוּ אַתְּרָא דְּבֵה כְּלִילָן
כְּלָהוּ רִזִּין דְּכָלֵהוּ עַלְמִין עַלְאִין
וְתַתְּאִין, כְּלָהוּ סְדָרִין דְּלָהוּן, כְּלָהוּ
תְּקוּנִין דְּלָהוּן. וְאִי לָאוּ דְּאַתְתְּקִנֵּנוּ
בֵּה הוּא אַתְּרָא, לֹא נִפְקִין לְבַתֵּר בְּאַתְרֵיהוּ,
בְּגִין כֵּךְ חֲקוֹת שְׁמַיִם וְאֶרֶץ וְכוּ', וְדָא
בְּרִית. וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, דְּהָא לְכוּ
אַתְמַסֵּר תְּקוּנָא דָּא, תְּקוּנָא דְּכָל עַלְמִין

בְּהִירוּ דְּזוּהַר עֲלָא דְּקָאִים לְפָרְנָסָא הֶעֱלִיז, שְׁעוּמַר לְפָרְנָס אֶת כָּל
לְכֵהוּ עַלְמִין. זָפָא חוּלְקָכוֹן. הֶעוֹלְמוֹת. אֲשֵׁרִי חֻלְקָכְכֶם.²³

23. כל הקטע הזה לא יהיה מובן בלעדי האגרת ששלח רבינו הרמח"ל לזקן המקובלים רבי בנימין הכהן, וכה דבריו בקצרה: "וכמה תיקונים נתקנו לישראל בזמן גלותם, הלא המה תיקון המשנה, תיקון הגמרא, תיקון המדרשים, שכולם הם תיקונים פרטים כולם צריכים איש בזמנו דוקא... אך תיקון הזוהר הוא העולה על כולם... והנה זכה רשב"י להיות הכלי האמצעי להמשיך תיקון זה ועשה הזוהר, אבל האמת שלא יצא אלא חלק אחד אור מאותה הבחינה, וזה לצורך מה שיקיים ישראל וכל העולם בזמן הגלות... והנה אחרי הרשב"י ע"ה, חזרה הס"א וסיתמה, כי לא היה תיקון אלא לשעה... עד שבא האר"י זלה"ה ואז האירה הארה מבחינת ההארה הראשונה שהאירה בזמן רשב"י ע"ה, ואז ניתן לו לפרש דוקא ענין הזוהר של רשב"י ע"ה והוא שלימות הארה הראשונה... ועתה ברצות ה' להיטיב לעמו רצה לגלות עוד אורה חדשה מבחינת הזוהר ג"כ, שהוא מהארת הטיפה כנ"ל [היסוד], והוא בחסדו בחר ב"י. אגרות עמ' לז-לט. נמצאנו למדים שרשב"י הוא הראשון שפתח התיקון של הזוהר, האר"י המשיך אותו עד הרמח"ל, ורבינו הרמח"ל הוא שהשלים התיקון ע"פ הפסוק האחרון של התורה והזוהר תנינא. עיין אור הגנוז, פרק ה: דא שירותא ודא סיומא.